

личаше на войникъ, а по-скоро на стари-
чкъ, уморенъ, приготвенъ за спане, чо-
вѣкъ. Азъ стояхъ насреща му — стегнатъ,
опасанъ съ сабя, съ револверъ, съ прѣс-
ния дѣхъ на зеленина и слънце отвѣнъ —
и изеднѣжъ нѣкакво странно смущение ме
обзе. Лицето му бѣше сиво-жълтеникаво,
небрѣснато, съ увиснали посивѣли мустаци,
а очитѣ стъклено-синкави, каточе избѣ-
лѣли, гледаха спокойно и безизразно.

Ние останахме така една минута, единъ
срещу другъ, безъ да говоримъ. Сетне, азъ
му направихъ знакъ да стои свободно и
попитахъ:

— Ти... откога си тукъ?

— Има една недѣля, г. подпоручикъ.
— Гласътъ му бѣше като погледа, безъ
тембъръ, безъ изразъ, но спокоенъ и ясенъ.

— Защо си арестуванъ?

— Азъ съмъ осжденъ, г. подпоручикъ.
Отъ военния сждъ...

Това бѣше неочаквано.

— За какво те осждиха?

Той се поразмърда, отвори повече
очитѣ си, после ги наведе и тихо, но
твърдо отвърна:

— Защото не искахъ да взема пушка...